

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

אחרי מות
קדושים

תשפ"ה • גליון קנ"ח

הוקדש ע"י

הר"ר פנחס הלוי הורביץ הי"ו

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

בשיתוף:

לחיוזק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ועדכוני חצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

עמודי התווך

לעילוי נשמת הרה"ח ר' משה יעקב ב"ר שלום אליעזר ראטער ז"ל	הרה"ג ר' יעקב יהושע ענגלנדער שליט"א	הרה"ג ר' חיים בעק שליט"א
---	--	---------------------------------------

שותף נאמן

לעילוי נשמת אביבה ב"ר אליעזר מרדכי ע"ה גלב"ע כ"א אלול תשפ"ד	הר"ר החפץ בעילום שמו הי"ו	הר"ר אברהם ישעי' זולדאן הי"ו
--	---	--

גליון זה הוקדש ע"י

הר"ר פנחס הלוי הורביץ הי"ו

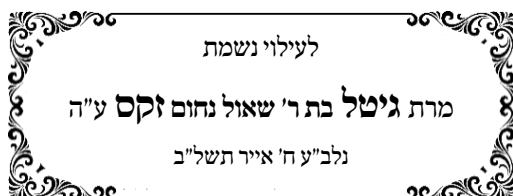
בן הגה"ח רבי זושא הלוי הורביץ שליט"א

וחתן הרב ברוך הופמאן שליט"א

ונכד הרה"ג ר' חיים משה הלוי הורביץ שליט"א

לרגל שמחת הולדת הבן - הנכד - חנין בצלאל אברהם ני"ו

ויה"ר שיזכו לרוות נחת דקדושה מכל יוצ"ח, בבריות גופא
ונהורא מעליא, מתוך הרחבת הדעת ולכל מילי דמיטב

לעילוי נשמת

מרת **גיטל בת ר' שאול נחום זקס ע"ה**

גלב"ע ח' אייר תשל"ב

פרשת אחרי מות קדושים

ליל שבת קודש (אחרי מות) תשפ"ד

עד קצה האחרון יען כי מידת הגאווה היא שורש פורה ראש ולענה שהיא ראש לכל קלקולי המידות והמעשים, אך מכל מקום גם במידת ההכנעה צריך לחקור אחרי' לדעת אם אין בה תערוכת של ענוה פסולה.

ויתכן שמה שיראו המרגלים להכנס לארץ ישראל לפי שכנען הוא לשון הכנעה ושם הי' שורש קליפת הכנעה פסולה, וזהו שטענו "ונהי' בעינינו כחגבים" שהרגישו בנפשם שדבקה בהם מידת ענוה פסולה וענוה פסולה עלולה לגרום לקלקולים רבים ועצומים, וכמ"ש בספה"ק תולדות יעקב יוסף (פרשת בלק) דזהו שארז"ל (גיטין נ"ו). "ענותנותו של רבי זכרי' בן אבקולס החריבה את ביתינו", והרמז בזה שענוה פסולה מחריבה כל דבר שבקדושה ולכן יראו להכנס לארץ כנען, אך כלב ויהושע טענו שזו גופא היא ענוה פסולה מה שחששו שלא יוכלו להכניע את הענוה הפסולה, וזהו שקראו (במדבר י"ג ל') "עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה", שחפץ ד' בידינו יצליח שנוכל לקיים (דברי הימים ב' י"ז ו') "ויגבה ליבו בדרכי ד'" ואסור לנו לפחד מלהכנס לארץ הקודש ולהכשל כעת בענוה פסולה.

והנה בחג הפסח נצטוינו להשבית לגמרי את החמץ הרומז למידת הגאווה ואיסורו אפילו במשהו כי מידת הגאווה חמורה ביותר, אולם לאחר שהשבחנו את

"כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו וגו'", ובאוה"ח הק' ובעוד ספ"ק דקדקו שהרי לא נזכר מה הן אותן מעשים שעשו מצרים וכנען שנצטוינו להמנע מהם.

ובספה"ק בת עין כתב דעיקר קליפת מצרים היא גסות רוח, וגם הכנענים היו להם בחינה זו שמה שהיו מטמינים אוצרות של זהב בקירות בתיהם לפי שהיו בטוחים באותו בנין שבנו להם והיו סבורים שא"א לישראל להכנס לארץ ישראל מחמת כשפיהם, וזה שפירש רש"י שהיו מקולקלים במעשיהם מכל עובדי כוכבים ומזלות רצה לומר בבחינת גסות הרוח היו מקולקלים יותר, וע"ז הזהיר הכתוב שלא יעשו ישראל כמעשיהם רק יבינו שפלותם ומיעוט ערכם הן ברוחניות והן בגשמיות ויצפו רק לישועת השי"ת, והאריך שם שזוהי עיקר עבודת ימי הספירה עש"ב.

ואולי יתכן להוסיף בדרך אפשר עפמ"ש הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע (פרשת שלח) עה"פ (במדבר י"ג ב') "שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען", "אנשים" לשון חשיבות ו"כנען" רומז על הכנעה, והכי פירושו שלח את החשיבות שלך ותחקור היטב אחר ההכנעה עכדה"ק. ונראה לבאר כונתו, שאף שעל האדם להתרחק מן הגאווה

(סוף פרשת) "משל לבן מלך שהאכילוהו דבר מאוס שאין עומד במעיו אלא מקיאו".

וכל ימי הפסח נאסר עלינו לאכול חמץ ונצטוונו לאכול רק מצה כדי למרק את בני מעינו כמשל הבן מלך שנזכר ברש"י ז"ל, ועתה שאנו מתחילין לאכול חמץ עלינו לעשות זאת בזהירות מספקת וזהו רמז השליסל חלה כמ"ש כ"ק אאזמו"ר זי"ע, ובעיקר לענין גסות הרוח שזוהי עיקר קליפת החמץ כמשנ"ת.

והקריאה של יום הקדוש מועילה לכך שעל אף שהכנסנו החמץ מ"מ נשאר מרוממים כדוגמת הכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, ויהי רצון שנזכה לקבל כל השפעות השבת קודש ולגאולה השלימה במהרה בימינו.

פירות טיש: השבוע יומא דהילולא של זקננו הרה"ק רבי משה מקאברין זי"ע, הרה"ק מקוברין אמר שכל שיאמרו עליו איזה שבח צדיק וכדומה יהי' לו נוקם ונוטר, רק זאת יכולים לומר עליו שהוא אוהב ישראל בכל לבבו ונפשו בלי שום הבדל בין חסידים לאחרים ואמר שאת השבת הזה יכולים לכתוב על מצבתו ולא יותר, ואמר פעם על עצמו שהי' נותן לנסר עצים על ראשו אם יצמח מזה טובה ליהודי.

פעם אחת הלך הגה"צ רבי משה מידנר זצוק"ל ברחובה של עיר, ועבר שם בעל עגלה אחד והפציר בו שיעלה על עגלתו והוא יקח אותו למחוז חפצו וכאשר הרבה להפציר בו הסכים לעלות על העגלה, ושאל אותו רבי משה מדוע התעקש כל כך שיעלה על העגלה, והשיב לו שפ"א נסע עם חסידיו

החמץ ואכלנו את המצה הרומזת לשפלות במשך שבעת ימים חוזרים כעת לאכול חמץ והיינו לקיים "ויגבה ליבו בדרכי ד'", ולכן מתחילים לאכול החמץ בשליסל חלה וכמו שאמר כ"ק אאזמו"ר זי"ע שצריך מנעול ומפתח על החמץ להשתמש בו רק כרצון השי"ת, ואמר עוד שיש סברא שמה שמנקדים את החלה במפתח הוא דוגמת ניקוד המצה כדי שלא תתפח, ועד"ז אע"פ שמתחילים לאכול חמץ מכל מקום צריך זהירות שלא יתפח הרבה כי גם החמץ צ"ל במידה ובמשורה.

וזהו שרמז לנו הכתוב "כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו" היינו שעיקר יציאת מצרים היא לצאת מקליפת רהב וגאווה, אך לעומת זה צריך להזהר גם "וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו" שגם במידת הכנעה הנרמזת בכנען צריך לחקור אחרי' כי ענוה פסולה היא ג"כ אם כל חטאת, וכמ"ש הרה"ק רבי מאיר מפרימשלאן זי"ע ברמז הפסוק (תהילים י"ג) "כי הלל רשע על תאות נפשו" שהרשע נעשה עניו כהלל על מנת למלאות תאוותו, דכיון שהוא בעיני עצמו לאפס ואין ממילא מתאים לו להיות שפל באמת ולהשפיל עצמו למעשים שפלים רח"ל.

וזהו באמת ההקדמה לפרשת עריות, כי מי שנופל בגאווה ארז"ל (סוטה ד'): שסופו נכשל באשת איש כי הגאווה הוא שורש כל החטאים, אבל גם מי שנופל בענוה פסולה עלול להכשל במעשים מגונים, כי מאחר וחסרה לו מידת "ויגבה לבו בדרכי ד'" ואינו זוכר שהוא בן מלך שאסור לו להמאס את עצמו בדברי מיאוס ממילא עלול הוא להיכשל בזה רח"ל, וזהו שכתב רש"י ז"ל

וכיון שהיום עדיין לא זכה לעשות חסד עם זולתו לכן התחנן לו שיעלה על עגלתו, אמר לו רבי משה הנה המאמר הזה שאמרת לי בשם הרה"ק מקאברין זי"ע הוא החסד האמיתי אשר עשית עמדי היום.

של הרה"ק רבי משה מקאברין אל רבם, וכשחזרו ביקש מהם שיאמרו לו איזה דבר שגם לו יהי' תועלת מזה, ואמרו לו שהרבי אמר שיום שאין עושים בו חסד עם יהודי אינו נחשב כלל ליום ונכנסו הדברים בלבו,

ליל שבת קודש (קדושים) תשפ"ד

שדבר תמידי אינו מפואר והתפארות באה ע"י השתנות וכל הבריאה נעשה ע"י שיתוף דין ורחמים שהיא מידת התפארת, וכאשר יש איזה התלבשות מן היצר הרע אהבה נפולה או יראה נפולה כשחוזר ומתבונן מהיכן ירק זה חי הלא ד' המאיר לתוכו ומתלבש בו לפאר ליוצרו על שם כבוד מלכותו בכל משלה, ובהביט אל צור מחצבתו שם יתפרדו כל פועלי און כמאמר כהמס דונג מפני אש יאבדו רשעים מפני אלוקים ומתבטל היצה"ר מאיתו, וזה ענין יעקב וישראל כי יעקב הוא בחי' י' עקב שבחי' יו"ד חכמה קדומה נתלבשה בעקב ובמדריגת השפלים, וצריך לקיים אז בחי' ישראל אשר כך אתפאר להבין שהלא ה' זו ונמצא ששם ישראל הוא מעלה שם יעקב ע"י מידת התפארות בהבינו שד' הוא האלוקים, שגם הצמצומים וההסתרות הם מאתו ית"ש שזה ענין שיתוף מידת הדין למידת הרחמים, והוא ענין מלבושי שחרית וערבית שגם האור וגם החושך הכל מאתו ית"ש, והנה כשנתגברה אותה קליפה להתלבש במלבושי שחרית וערבית הביט יוסף אל צור מחצבתו בעד חלון שכלו והשגתו, וראה דמות דיוקן אביו שהוא יעקב

"קדושים תהיו וגו' איש אמו ואביו תראו ואת שבתותי תשמורו וגו'", ובסוף הפרשה יש לנו את ההשלמה של פרשת איסורי עריות שקראנו בפרשת אחרי והוא יסוד הקדושה והפרישות והטהרה של כלל ישראל, ורש"י ז"ל כתב "קדושים תהיו" הוו פרושים מן העריות ומן העבירה", והרמב"ן ז"ל מפרש דמצות "קדושים תהיו" הוא שנקיים "קדש עצמך במותר לך".

והשובע שבו אנו עוסקים בתיקון מידת התפארת עסקנו מעט בדברי תורתו של הרה"ק מויטעפסק זי"ע בענין זה, במה שכתב בפרי הארץ (פרשת וישב) בביאור דברי הגמרא (סוטה ל"ו:) שנראתה ליוסף דמות דיוקנו של אביו בחלון, דלכאור' לפ"ז קשה מה שארז"ל (יומא ל"ה:) יוסף מחייב את הרשעים וכי כל אחד יכול לראות דמותו של יעקב אבינו בחלון, וביאר שם דמה שארז"ל (שם יומא) בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית, היינו שדרך היצה"ר להתלבש כל פעם באופן אחר ואם אין יכול ללכדו בענין זה הוא מנסה באופן אחר לפעמים בשמחה ולפעמים בעצבות לפעמים באהבה ולפעמים ביראה, והנה כל המלבושים האלה הם ענין התפארות כידוע

המיוחדים שבת קודש דערקין ומתעברין מיני' אז תצא מתחת ידו ואז יהי' לך ישוב הדעת שהוא שונא מוחלט ואז רשאי ללמוד ממנו, ובמלחמת הרשות הכתוב מדבר כי במלחמה שרוצה לאבד את נפש האדם בעבירות כתוב "לא תחי' כל נשמה", ולא הותר בזה שום שבי' רק ביצר הרע של רשות שהמלחמה שיהי' לשם שמים אז שייך "ושבית שביו", עכדה"ק.

ועפ"ז יש לרמז בדבר הכתוב "קדושים תהיו כי קדוש אני ד' אלוקיכם" ולדברי הרמב"ן הכונה לקדושה בדברי הרשות, והיינו שהשי"ת רוצה שגם אכילת רשות וכדו' יהי' בקדושה ובטהרה, אבל גם בזה יש חשש שהרי האדם יש בו נטי' לחומריות מצד חלק אב ואם שבקרבו, וכמ"ש הרה"ק ר"מ מפרימשלאן זי"ע עה"פ "איש אמו ואביו תראו", ששלושה שותפים יש באדם ומצד החלק האלוקי אין מה לירא אבל מצד החלק אב ואם יש לירא שלא ימשך אחר החומריות, וע"ז בא הכתוב לומר "ואת שבתותי תשמורו" שהרי בשבת קודש מתעברין וערקין כל סטראין בישין ואז יש אפשרות יותר לקדש את עניני הרשות.

ובזה יובן הנאמר בתפלת יום השבת "תפארת עטה ליום המנוחה ענג קרא ליום השבת", ולכאור' אם שבת קודש היא בחי' תפארת מדוע מצוה לקרא בו עונג אכילה ושתי', ואף שעיקר עונג נפש הזכה הוא מתפילה לא-ל חי אבל הרי יש מצוה של "וקראת לשבת עונג" באכילה ושתי', אכן להנ"ל מבואר דכיון דעיקר מידת התפארת שמוצא התלכשות השי"ת בצמצום הגשמי, והוא מתבונן בעד החלון ומוצא בחי' יו"ד חכמה קדומה שנתלכשה עד

אבינו שהי' בחי' תפארת ישראל ומיד נתפרדו כל פועלי און, ודבר זה מחייב את הרשעים שאינם מתבוננים ורואים כבוד ד' עליהם זרח כי זה ביכולתו של כל אחד ואחד, עתכדה"ק.

ובספה"ק אור המאיר לספירת העומר כתב באריכות שזהו עיקר יסוד עבודת ימי הספירה, וכתב שם שלעתיד הוא אומר (זכריה י"ד ד') "ועמדו רגליו ביום ההוא", היינו התלכשות אלוקותו שבמדרגות הפחותים והנמוכים כגון אכילה ושתי' ושינה וכדומה תענוגות בני אדם כל זה נקראו רגלים ובחינת עקב כנזכר בתיקונים (תיקון י"ג) יעקב י' עקב, כי הארץ נתן לבני אדם והלביש אותם בחלקי תענוגות בני אדם כדי להשיג עליון מתחתון, ולעתיד יתעלה בחינת עקב לעולם הבינה ששם למעלה מן הזמן, עש"ב.

ובספה"ק מאור עינים (פרשת שלח) כתב בשם הבעש"ט זי"ע ברמז הכתוב "ואיש אשר יקח את אחותו וגו' חסד הוא", כי זה האהבה של העריות "חסד הוא" פירוש מעולם החסד שהוא עולם האהבה האלוקית היא נטולה וצריך לברור אותה מן הרע ולקשרה אל השורש, שע"ז יתעורר לעבוד את השי"ת באהבה רבה ועי"ז יפול הרע והטוב יקשר בשורשו, עש"ב.

אלא שבחידושי הרי"ם (פרשת כי תצא) כתב שהגם שכתוב בשם הבעש"ט זי"ע עה"פ (דברים כ"א י') "ושבית שביו" שילמד ממה שהיצר הרע עושה רצון השי"ת מה שמפתהו, אך מ"מ נראה דאין ראוי ללמוד מן היצר הרע רק לאחר ש"נתנו ד' בידך" כי אינו מלמד טוב שרוצה לאבד את האדם, אולם אין לך אדם שאין לו שעה וימים

העקב ואז יתפרדו כל פועלי און, ומכיון ששבת קודש הוא זמן שהשי"ת רוצה שנפאר אותו במידת התפארת לכן קרא לענגו באכילה ושתי' ולמצא את האלוקות שנתלבשה באכילה ושתי' זו.

ושבת שחלה בשבוע של תיקון מידת התפארת מסוגלת יותר לקדש את עניני הרשות ולמצוא את השי"ת בכל דבר, ויהי רצון שנזכה להתקדש בקדושה של מעלה ולפאר את יוצרנו ית"ש בכל מעשינו ולגאולה השלימה במהרה אמן.

פירות טיש: לרגל הילולת הרה"ק רבי ישעי' מקרעסטיר זי"ע, הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע כששהה בעיר ראצפערד והיו באים אצלו לבקש על פרנסה, הי' אומר שמפתח הפרנסה נמצא אצל הרה"ק רבי ישעי'לה בקרעסטיר.

ומעשה ביהודי שבא אצל מהרי"ד זי"ע ואמר לו כנ"ל, וכשהלך וסיפר הדברים לפני הרה"ק רבי ישעי' אמר בענותנותו שאינו יודע מדוע אמר כן אבל הוא יתן לו ארבעה חתיכות צוקער ויאכל בכל יום חתיכת צוקער, וכששאל ומה יהי' אח"כ ענה שלאחר מכן כבר לא יצטרך והורה לו הדרך כיצד יסע לביתו, וכשהי' אצל הרכבת בא יהודי גביר ושאל אותו לשמו וא"ל שהרה"ק מקרעסטיר בא אצלו בחלום וא"ל שיקח אותו לנהל עסקיו

בקארליסבורג, כי הוא בע"כ צריך לברוח משם משום שאינו תושב המקום אבל הוא יכול לקחת אותו לשותף כיון שהוא תושב המקום, ונעשה גביר אדיר.

ורבי חיים בלומנטאל הי"ו מספר מזקנו שהי' גר בקרעסטיר ולא הי' לו פרנסה ובא אצל רבי ישעי'לה זי"ע לבקש על פרנסה, וציוה לו שיקנה רשת לצוד דגים והלך אל הנהר ושחקו עליו הנכרים כי הי' ידוע שבאותו נהר אין הדגים מצויים, והלה בתומו השליך הרשת המימה והמתין שיתמלא בדגים ואח"כ לא הי' יכול למשוך הרשת מרוב כובד, ושחקו עליו הנכרים שמסתמא נתקע הרשת ביתד וכדו' אך הוא הלך בתומו והביא סוס למשוך הרשת מן המים והי' מלא וגדוש בדגים יקרים ביותר, ומכרן ביוקר ונתעשר מזה עושר גדול ומזה המעות בנה מפעל מלח בעיר קרעסטיר שהי' קיים עד המלחמה האחרונה.

והנה בקאצק היו אומרים "קדושים תהיו - דמיהם בם" שיש לשפוך דם כדי לזכות לקדושה, ובשם חסידי ווארקי אומרים שכדי להיות קדושים צריך להיות לנו דמים מרובים שלפעמים צריך לשכור אוטו בשביל שמירת עינים וכדו', וא"כ קריאת הפרשת מסוגלת גם לפרנסה בהרחבה. יעזור השי"ת בזכות הצדיק מקרעסטיר זי"ע ובזכות הפרשה שנזכה כל ישראל לקדושה ולטהרה ולפרנסה בהרחבה גדולה.

סעודה ג' (אחרי מות) תשפ"ד

התועבות עלולים ח"ו להיות נפלט מקדושה עליונה ונשגבה זו.

ואין שמירה כשמירת התורה וכמו שעוצרים ונועלים את קדושת חודש תשרי בשמיני עצרת שהוא חג שמחת תורה, כמו כן הדרך לנעול את קדושת חודש ניסן היא בעסק התורה, ובספה"ק מאור ושמשי ובמכתבו של הרה"ק בעל מראה יחזקאל זי"ע, מבואר שבימי הספירה יש לעסוק בנגלות התורה בגמרא ותוס' וע"י כל דף גמרא שלומדים מוסיפים טהרה לנפשותינו, ובפרט שלדברי הרמב"ן ימי הספירה הם כדוגמת חול המועד, וחג השבועות הוא חג העצרת שבו נועלים גם את קדושת ימי חג הפסח ובחג השבועות עוצרים את קדושת הרגל ע"י קבלת התורה, ובדאי שימי חול המועד המקשרים בין פסח ועצרת צריכים להיות גדושים בתורה.

והגה"ק בעל ארץ צבי מקזולקוב זי"ע אמר דמה שארז"ל חייב אדם לטהר עצמו ברגל היינו שהרגל עצמו הוא דוגמת מקוה טהרה לנפש האדם. וכשם שדעת הכסף משנה שעיקר הטהרה היא בעת היציאה מן המים כך עיקר טהרת הרגל הוא בעת נעילת החג, ושבת שלאחר הפסח יש בה עדיין מקדושת הרגל וזמן רעוא דרעוין הוא זמן המסוגל לטהרה.

והרה"ק רבי מנחם מנדל מויטעפסק זי"ע הסתגר פעם בחדרו למשך תקופה ארוכה, ושאלו אחד ממקורביו רבי משה סגי נהור זצ"ל מה זאת ועל מה זאת, ואמר שהוא רואה שמכל העבודה הקדושה בעניני

עומדים אנו בנעילת החודש הנשגב אשר אליו כל נפש תערוג חודש ניסן, אשר הוא דוגמת חודש תשרי שגם בו נברא העולם ויש בו בחינת עבודת יום הכיפורים, וכמו שאמר הרה"ק הרבי ר' ברוך ממעזבז זי"ע ברמזו הכתוב "ועבדתם את העבודה הזאת בחודש הזה", שהעבודה שנאמר בה "בזאת יבא אהרן" תעבדו בחודש שעליו נאמר "החודש הזה לכם ראש חודשים", ובניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל וגם עתה אנו מקוים שהנה הוא ניצב אחר כתלנו למהר גאולתינו.

וביום הכיפורים בשחרית קורין את הקריאה של עבודת כהן גדול לפני ולפנים, אכן לפני נעילת היום קורין בפרשת "כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו", ומסיימים את הפרשה "ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה וגו'" ופרש"י "משל לבן מלך שהאכילוהו דבר מאוס שאין עומד במעיו אלא מקיא", ורומזים בזאת דאף מי שהי' בדרגה עליונה ככהן גדול הנכנס לפני ולפנים בשעת נעילה עליו להתקדש ולגדור עצמו "ושמרתם את משמרת", כי עלול הוא להיות נפלט מן הקדושה שזכה אלי' אם ילכלך את עצמו בדברים מאוסים רח"ל.

ועל דרך זה עלינו להתעורר בנעילת החודש המקודש שהוא כדוגמת החודש שבו נכנסים לפני ולפנים, וזכינו לישב אתכא דרחמנא ולאכול כזיתים קדושים שיש בהם מעין קדושת הקרבנות, אולם אם לא נעשה משמרת למשמרת לבלתי עשות מחוקות

אהבה ויראה צריכים ללוות את האדם בכל מצוה ומצוה ובפרט בעת התפלה.

ובשבוע השני יש להתפלל במיוחד על יראת שמים ושעת ספירת העומר מסוגלת לכך וכאשר מבקשים על יראת שמים חזקה על התפילה שאינה חוזרת ריקם, ובספה"ק זכרון זאת (פרשת בהר) הביא בשם הרה"ק הרבי ר' שמעלקע מניקלשבורג זי"ע עה"פ "או דודו או בן דודו יגאלנו", שרש"י ז"ל פירש מאז"ל (מגילה כ"ה:) "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים" וז"ל, "שיהא הוא [האדם] עצמו מכין ליבו לכך אע"ג שהיכולת בידו [של השי"ת] להכין לבבנו אליו, דכתיב (ירמיהו י"ח ו') "הנה כחומר ביד היוצר כן אתם בידי בית ישראל" ואומר (יחזקאל ל"ו כ"ו) "והסירותי את לב האבן מבשרכם" עכ"ל, ולפ"ז פירושו שיראת שמים נמי בידי האדם אבל כל שכן שהוא בידי שמים, וגם יכול לבוא ע"י גלגול ראשון או שהתפלל על זה או עשה איזה מצוה כל זה יכול לגרום לו שיבוא לידי יראת שמים עש"ב.

והרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע אמר עה"פ (תהילים נ' ה') "אספו לי חסדי כורתי בריתי עלי זבח", שיתאספו חסידים שכורתי ברית עם הקב"ה לעשות רצונו "עלי זבח" אפילו להשחט ולהזבח, וואס מען טאר ניט טאר מען ניט, עכדה"ק. והרה"ק הנ"ל ברמז הפייט "הזכירו לפניו השמיעו לפניו תורה ומעשים טובים של שוכני עפר, יזכור אהבתו ויחי' זרעם", שהזריעה שזרעו הצדיקים הקודמים בלבבות ישראל יהי' לזה חיות והתחדשות תמידית.

וכאשר אנו ברגעי פרידה מן הזמן המקודש שבו זכינו לטעום מעט מקרבת

חסידות לא ישאר מאומה בדורות האחרונים "נאר א טרינק בראמפין", ונענה רבי משה ואמר שנראה לו עצה לזה שרבו הק' מוויטעפסק יקבע שיעור בנגלות התורה עם רעו הרה"ק מקאליסק זי"ע, ובכח לימודם יחד ישפיעו וימשיכו את אור התורה בעולם וזה יועיל להחזיק את אור החסידות לדורות הבאים ונראו דבריו להרה"ק מוויטעפסק, ואמר לרבי משה שגם הוא יוכל להיות נוכח בעת השיעור אך יזהר שלא ירים עיניו להסתכל בהם כי עלול לאבד מאור עיניו מרוב הבהקת אור הגנוז בעת לימודם, פעם אחת אירע והרים את עיניו בעת השיעור להסתכל ברבו ומיד חשכו עיניו ונתעוור רח"ל, ובכח לפני רבו שיזכור לו הזכות שבעצתו נוסד השיעור הזה ונענה לו רבו ואמר לו שיחזור לו מאור עיניו אבל חמש שנים קודם פטירתו יהי' מוכח לסבול מעוורון עינים רח"ל, ויש בזה אריכות דברים אך עכ"פ לענינינו נלמד שע"י העסק בנגלות התורה אפשר לפעול שיהי' המשך לאור הפנימי שזכינו לו.

והנה אנו עומדים כעת בשבוע השני של ספירת העומר והשבוע הראשון הוא נגד מידת החסד והאהבה והשבוע השני הוא כנגד מדת הגבורה והיראה, ואיתא בספה"ק אור לשמים דאיתא בגמ' (ברכות ח.) "לעולם יכנס אדם [שיעור] ב' פתחים בבית הכנסת" ושיעור ב' פתחים היינו יראה ואהבה, וזפ"ה "בזאת יבוא אהרן אל הקודש" בזאת תבוא אל הקדושה, "בפר בן בקר לחטאת" רומז על מידת אהבה בחי' אברהם אבינו ע"ה שנאמר בו "ואל הבקר רץ אברהם", "ואיל לעולה" רומז על מדת היראה של יצחק ורומז לזה אילו של יצחק, ושני ענינים אלו

עלינו להתחזק בגדרי הקדושה בכל יכולתינו, כי התורה מזהרת "ולא תקיא הארץ את יושבי", כי ארץ הקודש אינה סובלת כל מה שהוא היפך הקדושה ואין בידנו לתקן את כל העולם, אבל כאשר יהודי מקדש את עצמו ואת ביתו הרי הוא משפיע קדושה סביבתו וכך במעשיו הוא משפיע שמירה על יושבי ארץ הקודש.

ובזמן שבית המקדש הי' קיים כאשר היינו נפרדים ממקום המקדש הי' נמס כל לב והי' למים, אך גם עתה יש לנו להתעורר בעת הזאת ולהודות על כל מה שזכינו לקיים מצוותיו בחג המצות הנעלה ועל הימים שקודם הפסח, ושלאחר הפסח, כי כל החודש כולו נאדר בקדושה עליונה וממנו אנו שואבין הקדושה לימי הספירה, ויהי רצון שנזכה להטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה ולגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

אלוקים של בחי' יראה יראה, אנו נזכרים בדבריו המתוקים של האוה"ח הק' בפרשתן עה"פ "וזבחו זבחי שלמים לד' אותם", וז"ל "שנתכוין האדון להראות חיבת הקודש אשר חבב את עמו ואמר כי "זבחי שלמים" הם קרבנות המשתתפים בשולחן אחד יחד בנים ואביהם, והוא אומרו "שלמים לד' אותם" וחוזרת תיבת אותם לבני ישראל הזובחים האמורים בתחילת הכתוב, ועל דבר זה לבד תתנתק הנפש מנרתיקה ותקום לעבודת הא-ל במסירות נפש מבלי הרגש, להפלגת עריבות הנרגש בבחינת אהבתו יתברך בנפש המרגשת בטעימת נועם חיבתו, וכל זה קטן הוא להתחייב לנו לעשות לערך המוקדם ממנו ית' בבחי' שעשוע חיבובינו ורוממות אשר רומם עם קדשו" עכ"ל.

ועלינו לדעת שבעת הזאת אשר ישראל נתונים במיצר המלחמה עם אויבי'

סעודה ג' (קדושים) תשפ"ד

השם. והנה הרה"ק רבי מנחם מגדל מרימנוב זי"ע אמר, שמי שרוצה לזכות למחשבות קדושות ומבקש להכניע את הנפש הבהמית המתאוה להפכן ילמד היטב פרשת קדושים ויועיל לו להתקדש בקדושה של מעלה, וממילא מובנת היטב השמחה שיש לכל נפש צדיק בהגיע פרשת קדושים שיכול להזדכך ולהתעלות במעלות הקדושה.

והנה ההפטרה של פרשתן היא הפטרה שבספר יחזקאל שנקראת באופן נדיר ביותר, ויש שנמנעים מלהפטיר הפטורה זו שיש בה דיבורים קשים מאוד בתועבות

"קדושים תהיו כי קדוש אני ד' אלוקיכם", איתא בזוה"ק שכאשר היו החבריא קדישא מגיעה לפרשת קדושים היו שמחים ויתכן הטעם כי הצדיקים הקדושים יודעים שלקדושה אין גבול ותכלית, וכמו שכתוב באוה"ח הק' דלכן אמר הכתוב "קדושים תהיו כי קדוש אני" שלפי שהשי"ת הוא בלי סוף ותכלית לכן עלינו להתקדש תמיד בלי הפסק, כי כל שער מהקדושה שנכנס בה עדיין ישנו בגדר הכנסות שער אחד למעלה מזה כי אין שיעור לדרגות הקדושה המזומנת לכל הרוצה ליטול את

וכתיב "והתקדשתם והייתם קדושים", וכתוב בתניא (סו"פ כ"ז) שכאשר האדם מקדש עצמו במותר לו אף שבאמת אינו קדוש ומובדל מהסט"א כי היא בתקפה ובגבורתה כתולדתה בחלל השמאלי שבליבו, רק שכובש יצרו ומקדש עצמו הכתוב מבטיחו "והייתם קדושים", כלומר סופו להיות קדוש ומובדל באמת מן הסט"א, ע"י שמקדשים אותו הרבה מלמעלה ומסייעים אותו לגרשה מלבו מעט מעט.

ובתולדות יעקב יוסף הביא בשם הרה"ק המוכיח רי"ל זי"ע ד"קדושים תהיו" היינו שבסופו של דבר בהכרח נהי' קדושים שהרי "קדוש אני ד' אלוקים", וא"כ מדוע לנו לסבול על כך יסורים רח"ל הרי מוטב שנתקדש תיכף.

והנה פרשה זו בהקהל נאמרה, ובפרשת קדושים נאמרו גם הרבה הלכות שבין אדם לחבירו ומצות "ואהבת לרעך כמוך" שעליה אמר רבי עקיבא "זה כלל גדול בתורה", וכמו שאמר הלל הזקן לאותו גר מאי דסני עלך לחברך לא תעביד זהו כל התורה ואידך פירושא זיל גמור, ויתכן לומר שכדי לזכות לקדושה שהתורה מצוה אותנו "קדושים תהיו" והרי האדם הוא קרוץ מחומר, ואיך יזכה ילוד אשה לקבל קדושה וטהרה שהוא נגד טבע החומרי, אכן כתב התניא (פרק ל"ב), שמצד הנפשות כל ישראל הן נפש אחת ורק מצד הגופים הם נפרדים זה מזה, ולכן העושים גופם עיקר ונפשם טפלה אי אפשר להיות אהבה ואחוה אמיתית ביניהם, וזהו שאמר הלל על קיום מצוה זו זהו כל התורה כולה ואידך פירושא הוא כי יסוד ושורש כל התורה הוא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף עש"ב. וממילא

שנעשו בירושלים ורבי אליעזר הגדול הקפיד על מי שהפטיר בפסוקים אלו, אמנם רוב בני אשכנז היוצאים ביד רמ"א נוהגים להפטיר הפטרה זו אע"פ שכמעט ואין הפטרה זו נאמרת ברוב השנים.

והכתוב אומר (משלי ג' י"א) "מוסר ד' בני אל תמאס", ואם מן השמים זמנו לעת הזאת שנשמע דבר תוכחה מפני הנביא יחזקאל שהי' אליו דבר ד' לומר לירושלים, כפי הכתוב בפרשת קדושים שלא נעשה את תועבות הגויים ולא תקיא אותנו הארץ, והיות ובעוה"ר נעשה התועבה הזאת כמו שהאריך הנביא בתוכחתו, לכן בעל כרחם נתקיים הכתוב "והפיצותי אותך בגוים וזריתך בארצות והתימותי טמאתך ממך וניחלת בך לעיני גוים וידעת כי אני ד'", והיינו כי אע"פ שארץ הקודש אינה סובלת שום דבר כיעור והיא מקיאה את העושים זאת, מכל מקום בישראל אין הגלות אלא כדי לזכך את הסיגים ולהסיר מהם את הטומאה שדבקה בהם רח"ל.

והנה המוכיח את חבירו צריך לברכו, ומכיון שמאת ד' היתה זאת להוכיח אותנו מאהבה מוסתרת ולב יודע מרת נפשו שכלל ישראל סובל רבות לאחרונה בארץ הקודש, ובודאי שיש לנו להתחזק בגדרי קדושה וטהרה לבל תקיא אותנו הארץ ח"ו. וכאשר קורין בהפטרה את דברי הנביא שהי' מוכיח את ישראל בעת החורבן על אותן ענינים שעלולין להקיא את היושבים בארץ הקודש, ומטים אוזן לשמוע את דברי התוכחה ולהטיב מעשינו, הרי הזמן מסוגל להתברך בכל הברכות הטובות ובפרט באותו ענין שהמוכיח מוכיח אותנו שנוכל להתקדש ולהטהר ולקבל את הטהרה שקריאת פרשת קדושים מסוגל לכך.

מבואר שסגולת קיום "ואהבת לרעך כמוך" לבטל החומר הגורם לפירוד ולהגביר את הצורה שהיא אחדות גמור בנשמות ישראל, וממילא אפשר בנקל יותר להשיג מעלת "קדושים תהיו".

והרה"ק הרבי ר' שמואל שמעלקי מניקלשבורג זי"ע אמר משל לבאר הכתוב "ואהבת לרעך כמוך אני ד'", עפ"י עובדא דהוה בשני חברים נאמנים שנפרדו זה מזה לגור בעירות הרחוקות זה מזה, ויהי היום ואחד מהם נחשד שגנב כלי זהב מבית המלכות ונחרץ דינו לתלי' בפני אנשי העיר, ואירע שעבר אז ידיו מנוער וכראותו שעוד מעט וחבירו איננו קפץ לפני השופטים והשוטרים וצעק בכל כוחו אל תהרגוהו כי נקי הוא מכל פשע אנוכי הגנב ואותי תדונו, והחלו השוטרים להתיר את כבליו של הנידון ולקשור החבל על צוואר השני אך מיד הכיר עמיתו שאין זה כי אם חבירו מנוער וידע שחף הוא מכל אשמה רק מוסר נפשו להצילו, ולכן עמד הוא וצעק לא כן הדבר אלא אנוכי הגנב וחבירו לא הרפה וזעק שהוא האשם והשופטים המה ראו כן תמהו כי לא ראו מעולם ויכוח כזה, והביאו את שניהם לפני המלך למען ישפוט הוא כדת מה לעשות ושאל אותם המלך מה זה ועל מה זה, ואמרו לו כי חברים נאמנים הם ואי אפשר לאחד מהם לראות ברעה אשר ימצא את חבירו, נענה ואמר המלך, בטוח אני כי שניכם נקיים מכל אשמה ומשתומם אני על עוצם האהבה השרוי' ביניכם ובקשתי אחת היא, שתואילו נא להכניס אותי באהבתכם העזה והנאמנה כי גם אני חפץ ברעות ואחווה כזו. וביאר הרבי ר' שמעלקי

בזה מאמר הכתוב "ואהבת לרעך כמוך", שכאשר תאהב את חבירך כמוך ממש כאשר יראה הקב"ה אהבתכם העצומה יענה ויאמר אני ד', כלומר הנה אנוכי פה עמכם ואנא הכניסו גם אותי כביכול באהבתכם, עכדה"ק.

ואולי יתכן לרמז במשל זה שאפילו מי שח"ו נתחייב למלך על שלא נזהר כראוי בענינים שבין אדם למקום, אולם אם מוסר נפשו לקיים מצות "ואהבת לרעך כמוך" מוכח מזה שהוא אוהב את המלך בתוכיות לבבו, שמי שאוהב את בן המלך בודאי אוהב את המלך ואז המלך חוננו ומצילו ממות לחיים, ולא עוד אלא שהמלך מקשרו אליו יתברך ואומר לו אני ד' שוכן עמכם והוא מקבל סיוע עליון להנצל מעצת היצר מכאן ואילך כי לא יגור במגורו רע.

והרה"ק רבי משה מסאמבור זי"ע אמר על הפסוק (תהילים ס"ה י"ד) "יתרועעו אף ישירו", שכאשר "יתרועעו" באהבה ואחווה ורעות אזי "אף ישירו" מלשון פירות הנושרין שמסירין האף וממשיכים רחמים על ישראל (היכל הברכה פ' בלק), וכן אמר כ"ק אאזמו"ר זי"ע "ואהבת לרעך כמוך אני הוי'" שעיי"ז מעוררין מידת הרחמים.

והרי כלל ישראל צריכים לרחמים רבים וחלילה לנו להתרגל למצב הקשה, רק עלינו לזכור שהשי"ת רוצה שנעשה כל מה שביכולתנו כדי לעורר רחמים ולמהר פדות נפשינו, והעצה לזה כאמור להתחזק באהבת ישראל. ויהי רצון שנזכה להתקדש בקדושה של מעלה, ולהגאל גאולת עולם במהרה בימינו אמן.

